

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.963 van 21 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 29 januari 2008 tot weigering van de afgifte van een visum type D - gezinshereniging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende bij de Belgische ambassade te Islamabad, Pakistan, een aanvraag tot het bekomen van een visum type D - gezinshereniging in, teneinde zijn in België verblijvende vader die de Nederlandse nationaliteit heeft te kunnen vervoegen.

1.2. Op 29 januari 2008 werd door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist het gevraagde visum niet toe te staan. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“(…)

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag ontving op naam van Ghulam Dastagir, geboren op 17/09/1985 om zijn vader (G.G.), geboren op 31/01/1961, in België te vervoegen;

Overwegende dat aangetoond werd dat de vader in België over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om een bijkomende persoon ten laste te nemen;

Bijgevolg is op onvoldoende wijze aangetoond dat betrokkene ten laste is van zijn vader in België.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.

(…)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Rechtspleging.

Verweerder heeft nagelaten het administratief dossier tijdig over te maken aan de Raad. Overeenkomstig artikel 39/59, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden de door verzoeker vermelde feiten derhalve als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep.

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 40, § 3, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2, 7 en 8 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

Artikel 40, § 3, van de Vreemdelingenwet, zoals dit van toepassing was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Tenzij deze wet anders bepaalt, worden de hierna volgende personen, van welke nationaliteit ook, met de in § 2, 1°, 2° en 3°, bedoelde E.G.-vreemdeling gelijkgesteld, mits zij zich met hem vestigen of komen vestigen:

(…)

2° zijn bloedverwanten in de nederdalende lijn of die van zijn echtgenoot, beneden eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn;

(…)”

Verzoeker, van Pakistaanse nationaliteit, kan zich, gelet op het feit dat hij ouder is dan eenentwintig jaar, op grond van artikel 40, § 3, van de Vreemdelingenwet slechts met zijn in België verblijvende Nederlandse vader vestigen indien hij ten laste is van deze persoon. De hoedanigheid van persoon ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie die door het bestuur in concreto dient onderzocht te worden. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van een visumaanvraag, die gericht is op de vestiging, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker voert, in een eerste onderdeel van het middel, aan dat hij veelvuldige stortingsbewijzen uit het verleden bij zijn dossier voegde waaruit ten overvloede blijkt dat hij wel degelijk gesteund werd door zijn vader en dat verweerder niet betwist dat hij daadwerkelijk financiële steun ontvangt van zijn vader. Hij wijst er voorts op dat zijn vader sedert 1991 voltijds tewerkgesteld is als arbeider middels een contract van onbepaalde duur en dat uit de loonfiches van zijn vader blijkt dat deze een inkomen heeft van meer dan 1600 euro per maand wat voldoende is om te kunnen voorzien in hun beider onderhoud.

Verweerder stelt deze gegevens niet ter discussie in zijn nota met opmerkingen en beperkt zich tot de stelling dat de aangevoerde beschouwingen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker niet aantoonbaar dat zijn vader over voldoende bestaansmiddelen beschikt om hem ten laste te nemen.

Gelet op het gegeven dat uit de alsnog door verweerder aan de Raad ter beschikking gestelde stukken blijkt dat de vader van verzoeker tewerkgesteld is en gedurende jaren in staat was om belangrijke geldsommen over te maken ten behoeve van verzoeker en dat hij voorts aantoonbaar over een stabiel inkomen te beschikken dat toelaat ook in de toekomst te voorzien in de materiële ondersteuning van zijn zoon, is het in casu kennelijk onredelijk te stellen dat verzoeker niet als ten laste van zijn vader kan beschouwd worden omdat deze over een onvoldoende inkomen zou beschikken.

Er dient derhalve te worden besloten dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 40, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Het onderdeel van het middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer onderzocht te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing genomen door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 29 januari 2008 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.